

---

EVEREST

2042

tamadres.com

---

## SİMLÂ SUNAY

1976 yılında İstanbul'da doğdu. Mimarlık okudu. Yazılılarıyla *Arkitekt*, *Arkitera*, *YEM*, *Mimarist*, *Mimarlık Dergisi*, *Beyond İstanbul*, *Amargi Dergi*, *Başka Haber*, *Bianet*, *Deli Kadın*, *Kültür Servisi*, *K24*, *Duvar*'da yer aldı. 2014-2016 yılları arasında *Deli Kadın* dergisinin kapaklarını tasarladı. Öyküleri *Varlık*, *Sözcükler*, *Yokuş Yol'a*, *Parşömen*, *Dünden Bugüne Edebiyat Dergisi*, *Sarnıç*, *İletişim Takvimi*, *Öykülem*, *Öykü Gazetesi*'nde yayımlandı. 2019-2020 yılları arası *Cumhuriyet Kitap Dergisi* bebek-çocuk-gençlik edebiyatı sayfası "Taş Kâğıt Makas"ı Burcu Yılmaz ve Hafize Çınar ile birlikte hazırladı. 2021'de aynı ekip Sanat Kritik'e geçti. *Dağ Kaşındı*, *Yürüyen Çınar*, *Çeşme ve Rüzgâr*, *Güneşten Sarı Baldan Tatlı ve Afrika'nın Gölgeleleri*, *Mavi'nin Mutluluğu-Bedri Rahmi Eyüboğlu*, *Çizmeyi Bilsedim* adlı çocuk kitapları yayımlandı. 2007-2020 yılları arasında çocuklarla mimarlık ve sanat atölyeleri yürüttü. 2018 ve 2019'da *Kadın Yazısı Edebiyat Festivali* organizasyon komitesinde yer aldı. 2017'den itibaren kadın araştırmaları alanına ve kadın hareketine yöneldi; Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Kadın Araştırmaları ve Uygulama Merkezi ve Mimarlar Odası İstanbul Şubesi Kadın Komisyonu, Kadınlar Birlikte Güçlü, Kadınlar Greve İnisyatifi üyesidir. Mekânda Adalet Derneği bursunu kazanan "Camilerin Toplumsal Cinsiyet ve Mekân Odaklı İncelenmesi" araştırma projesini Özlem Türkođan ile birlikte 2019'da tamamladı. Kuzey ve Güneş'in annesi Sunay, İstanbul'da serbest mimarlık ve yazarlık yapmaktadır. İlk öykü kitabı *İçbahçe* 2013'te, *Virgölün Şikâyeti* 2015'te çıktı; *Yalancı İçin Bir Boşluk* (Everest Yayınları, 2021) yazarın son öykü kitabıdır.

SİMLÂ SUNAY

YALANCI İÇİN  
BİR BOŞLUK

tamadres.com

§

---

Yayın No 2042  
Türkçe Edebiyat 854

**Yalancı İçin Bir Boşluk**  
Simlâ Sunay

Editör: Devrim Çakır  
Kapak tasarımı: Kardelen Akçam  
Sayfa tasarımı: Muzaffer Aysu

© 2021, Simlâ Sunay  
© 2021, bu kitabın tüm yayın hakları  
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Haziran 2021

ISBN 978-605-185-608-7  
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık  
Matbaa Sertifika No: 45099  
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8  
Bayrampaşa/İstanbul  
Tel:(0212) 674 97 23 Faks:(0212) 674 97 29

**EVEREST YAYINLARI**

Ticarethane Sokak No: 15 Çağaloğlu/İSTANBUL  
Tel:(0212) 513 34 20-21 Faks:(0212) 512 33 76  
e-posta: info@everestyayinlari.com  
www.everestyayinlari.com  
www.twitter.com/everestkitap  
www.facebook.com/everestyayinlari  
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

# İçindekiler

Yalancı İçin Bir Boşluk	11
Ayı Merdiveni	15
Yatağan'a Yalan Borcu	21
Yeni Dünya*	31
Kezzab'ın Notları	37
<i>The Little Anatolia</i>	45
Bir Boşluk İçin Yalancı	83

tamadres.com

*bir bir herkesin başına gelende, kimi bileceksin  
acıdan daha küçük bir kürede  
kaygıda eşitlenmesi ne kötüdür, tüm dünyanın\*  
kayacak bir düzlüğün*

*gı gı gı gı  
yalan uyduracak bir boşluğun var mı ki  
hayatta kalan-da  
yaşar sıkıştığından taşmış bir yalangı  
acıdan daha büyük bir kürede*

Cevheri Manisi  
Çeviren: Prof. İnci Berberyan

tamadres.com



Dünya\*

tamadres.com

\*Ev.

*İlk yalanımın kahramanı anneannem Sabiha Albayrak'a.  
O ti-renden hiç düşmedi.*

tamadres.com

## YALANCI İÇİN BİR BOŞLUK

Asfaltın altında toprak. Asfalt yalancı. Toprak da üstünde asfalt olduğu için yalancı. Yalan bir kabullenişse. Toprağın altı kaya. Kayanın içi solucan. Bu yalan yerkürenin çekirdeğine değin gider mi gider. Adımcık. Bir çocuk yürüyor asfaltta. Onu görmesem gözlerim kaldırım aramaz. Dolu düşüyor. Dolu yağmaz, diyorum kendi kendime şimdi, düşer. Benim bakışında yol. Benim bakışında, bu dünyaya bir çocuk doğurmuş da onu bir yalanın üzerinde yürütüyoruz. Güven veriyor asfalt. Çamursuz ya. Çocuk okuldan dünyaya\* gidiyor. Dünyadan\* okula gidiyor. Benim için hep gidiyor çocuk. Dünyaya\* dönüyor, demiyorum. Okula dönülmez. Böyle söylemek istiyorum diye değil. Bakışım, onu hep gidiyor yapan. Ve yalanı bir çocuğun altına serişim. Gitti. Diyemiyorum. Hep gidiyorda o. Bakışımı, bir filmde, bir fotoğraftan ayıran da bu. Çocuktaki gerçeklik değil. Bugüne kadar bildiğim ne varsa onunla baktığım için, varlığında çocuk hep gidiyor. Altında yalan uzuyor.

Benim yalanım o. Ben ona yalan diyorsam. Solucan için hepsi, biliyorum. Kayanın içinde tek bir solucan yok. Tek bir boşluk olmadığı için. Çok boşluk olmalı yeraltında. Solucan derken bütün solucanları diyorum. Çocuk derken o gidiyordaydı. Ben ti-ren istasyonuna gidiyorum. Dolu çatırdıyor tabanlarımızda, omuzlarımızdan seken. Taban bir avuç. Ayakkabı yalancı. Biz yürüyenler. Durup da sigara söndürür gibi tabanlarını kaldırıp doluyu ayaklarıyla ezenler. Sanki söndürmesek, asfaltta bir buz olup uzayacak. Dolunun fındık boyundaki yalanına varacak değiliz. Kalıcı değil. Öyleyse yalan değil. Serzenişte. Kar değil, yağmur değil ondan. Enderliğinden bu katılığı. Bir şey olacak ya. Sesiyle oluyor. Bakışım dolunun ardından. Gidiyorda korktu mu? Yok, tek kolunu kaldırdı, birkaç fındık yakaladı eldiveni. Konuşacak bir şeyleri oldu sıra arkadaşıyla. Dolu. Bakış ne cahil. Bütün bakışları diyorum. Benim bakışımdaysa gidiyordanın kırmızı okul çantası. Arkasındayım. Çantasının üstünde tükenmez kalemle *Seda kalp Emine*, annekızıdıranyazı. Asfalt buz olsa, gidiyorda kayarak giderdi belki, diyordayım. Yanımdan geçen herkes yürüyor kalacakta. Mavi demir doğramalı dükkânının bez saçığının altında, hasır taburede oturan kızıl saçlı adam, tavlının zemininde kemik rengi üçgenlerin ucuna ucuna, seslerini doluya kata kata zarları atıyorda, karşısında belli ki zaman öldüren yaşlı bir amca muzip bir sırıtışta ve çırak, dikildiği kapıda doluyu umursamadan tavlının üçgenlerini isabetleyen yan bakışında. Bir daha bu sokaktan geçmediğim sürece bu eylemlerine devam edecekler. Bir daha bu sokaktan geçişim yalan.

\* \* \*

Hiç büyük bir yalan söyledim mi, bunu mu soruyorsun? Evet, çok eskiden. Okula geç kaldığım bir gün. Okulumuzun dibi demiryolu. Sınıfa girmemle geçti ti-ren. Sordu öğretmen. Anneannem öldü öğretmenim. Annemden çirkin benim öğretmenim, ağzı açık kalakaldı. Üzüldü, yakın tanırdım annemi. Nasıl öldü? Ti-renden düştü öğretmenim. Bir günlük bir yalandı bu. Taziyeye gelenlerle ortaya çıkan. Uzun bir ceza aldım. Yaşım, ilkokuma sözcüğünü tersten okuyup da kıkırdamak. *Amukokli*. Ti-ren geçti, anneannem benim söyleyişimde öldü. Her hatırladığımda bir daha öldü, anneannem o bir gün boyunca korkunun kurgusunda, beş haneli, sınıfıçleri sobalı, soba bacalarında eldiven asmak için güneş ışınları gibi açılan demirli, anneannem okulumu ti-ren yolunun yanına yapan devletin kararında öldü. Astığım eldivenlerim kuruyana, şıp şıp düşünce sobanın tepe sacında damlalar tıs diye sönüp de boynuma astığım gri silgim, yanları beyaz çizgili, her zaman büyük bir iştahla yediğim tırnaklarım tükenince kendine dünya\* arayan diş izlerimle, ben koştukça göğsüme vuran gri silgim delik deşik asfalta dönene dek anneannem öldü. Hayatımda söylediğim tek gerçektir. Söylememiş de inanmışım. Çünkü okula, asfaltın üzerinde buz, kırmızı okul çantamı koyup, bir güzel üstüne oturup, bacaklarımı açıp, hafifçe sırtımı arkaya atıp kalem kutumun tıkırtısıyla ve ezilen peynirimle kayarak gelmişim. De, sınıfta ne zaman pencereden baksam hep bir ti-renin rayından çıkıp beni içine alacağını ve götüreceğini düşünür, irkilirdim. De, yazları sokakta peşimi bırakmayan, kışları hiç görmediğim anneannemin beni almak için ti-renin peşinden koştuğunu, ti-rene atlarken düştüğünü. Ama ölmediği-

ni. De. Benim hayallerimde ölmüyordu anneannem. O gün ölmesi gerekti sadece. Onu öldürüp diriltmiş yegâne torunu olarak, bir yalanın değil, hep bunun suçluluk duygusunu hissettim. Bir günlük ölümler nereye giderse oraya gitmişti, ta ki, ta ki Mömüne ti-ren raylarının arasındaki tahtaların üzerinde elbisesinin içinde kaybolana ve cezam bitene dek. Mömüne sıra arkadaşım. Oysa o gün ona, eldivenimde eriyen fındık kadar dolu taneleri getirmiştim. Okulda, sınıfta, dünyalarda\* ağladılar. Seslerini duymuyordum. Ayna cilalı tahta sıramda, boş kalan yanıma dönmüş, kararış eldivenlerimin sobaya düşen şıp şıp tıs sesiyle öyle meşguldüm ki. Gözler de eldivenler gibidir. *Mömüne'yi toprağın altına... Mömine'yi solucanlar...* Demek elbisesinin içinden kaybolan çocuklar için yeraltında boşluklar var. Kalçamın altına sıkıştırdığım ellerimi, parmaklarımla sürüye sürüye, ayna cilalı sıramdaki çizikleri parmak uçlarımla yoklaya yoklaya Mömine'den kalan sıcaklığı korudum, o gün. Sonraki günler, teneffüslerde çizikleri pergelimin çelik ucuyla genişlete uzata, derslerde okşaya okşaya, her gün biraz daha artan yontuların kıymıklı sarılığında ayalarımı kanata kanata sertleştirdim. O zaman tırnaklarım uzadı da uzadı. O ti-ren geldi de geldi. Beni değil, sınıfın en çalışkanı Mömüne'yi aldı. Mömüne'nin anneannesi bir yıl önce şekerden öldüğü için koşmadı peşinden. Şekerden ölünmez ki, diye düşünüyordum. Tükenmez kalemimi bulup çıkardığımı, kırmızı çantamın üstüne *Seda kalp Emine* yazdığımı bugün gibi hatırlıyorum. Bir daha çantamın üstünde kayarak gitmedim okula, sadece yürüdüm.